

Tatjana kot avtorica na odprtju razstave Od verske k brezverski šoli Andrej Praprotnik, 1994 (hrani SŠM, fototeka).

družinska srečanja k sorodnikom v Štrit na Dolenjskem, in to v prejšnjih letih združila še z obiskom Šmarjeških Toplic – ali kot je zapisala: »Prispela v Šmarješke.«

V obdobju covida, ko smo pretežno delali od doma, ona pa je kljub temu rada ohranjala svojo muzejsko vsakodnevno rutino, nas je pogrešala. Večkrat se pojavijo vprašanja: »Kdaj prideš?« Posebej topel občutek pa je ob njenem zapisu: »Pogrešam Te.«

Tudi mi jo bomo pogrešali. Bila je tako zanesljiv del našega vsakdana. Poznala je naše male radosti in mi njene. Letošnje poletje je bilo vroče. Takšno kot ga je imela najraje. Mraza ni marala. Odšla je s hladnimi jesenskimi meglicami.

Draga Tatjana. Vemo, da smo bili Tvoja muzejska družina. Hvala Ti.

mag. Marjetka Balkovec Debevec

Ne spomnim se prvega srečanja s Tatjano, zagotovo pa je bilo v povezavi z njenim računalnikom. Hitro je namreč ugotovila, da se lahko glede problemov z njegovim (ne)delovanjem obrne name, jaz pa, da se lahko z gotovostjo zanesem nanjo, da mi bo ekspeditivno lektorirala besedila za razstavo ali članek za Šolsko kroniko. Tako sta se med nama razvili globoko spoštovanje in kolegialnost. Spomnim se, da mi je nekoč v zahvalo, da sem ji popravil računalnik, podarila čokoladko v obliki računalniške miške. S tem je potrdila moje zanimanje za računalnike in sladkosnednost, ki nama je bila skupna, še posebej do švicarske tortice iz slaščičarne Zvezda.

Marko Ljubič

Kolegico Tatjano Hojan sem spoznala pred petindvajsetimi leti, ko se je začela moja vloga muzejske gospodične učiteljice in s tem pedagoški program zgodovinskih učnih ur, ki je tudi po njeni strokovni zaslugi povezal Mestni muzej Ljubljana in Slovenski šolski muzej.

Ker je bila Tatjana prisotna že na prvi, predpremierni učni uri v sklopu razstave Homo sum: IVAN HRIBAR, na kateri so vloge učencev zelo prepričljivo igrali kolegi iz obeh muzejev, se je najin pogovor navadno začel na to temo. Zara-

di lastne izkušnje strogih disciplinskih pravil in strahospoštovanja jo je vedno zanimalo, kaj se vsak dan dogaja pri učnih urah. Kot strokovnjakinja za lepo slovensko besedo je posebno pozorno poslušala o napakah obiskovalcev učnih ur pri branju in izgovorjavi besed. Tako sva se vedno nasmejali *iznajdljivim* učencem, ki so kaj napačno prebrali ali oblikovali besede po svoje, kot je npr. domača mačka postala tatica namesto tatíca in so njeni brki postali smrčice namesto brčice. Teh novih besed se je v četrto stoletja nabralo že kar veliko in vedno ji bom hvaležna, ker mi je predlagala, naj si te retorične znajdljivosti učencev zapisujem.

Tatjane se bom spominjala tudi po tem, ker sva v muzeju skupaj praznovali svoj god. Imendan, ki ga danes redko kdo še praznuje, je bil najin dan, ko sva skupaj posladkali sodelavce s kakšno odlično torto iz bližnjih slaščičarn, ki jih je Tatjana tako rada obiskovala.

Spominjala se je bom kot urejene gospe, ki je redno hodila k frizerju, se našminkala, ko je odhajala iz muzeja, in vozila avto do svojih zadnjih dni. Rada sem jo imela. Z njeno otroško radostjo, smislom za humor in neverjetno voljo do življenja me je zelo spominjala na mojo pokojno mamo.

Delo drage Tatjane Hojan v šestih desetletjih njenega službovanja v Slovenskem šolskem muzeju ostaja kot dragocena dediščina: tista, zapisana v vseh Šolskih kronikah, in ona, ki bo naslednje generacije sodelavcev ali obiskovalcev knjižnice muzeja na vsakem koraku spominjala nanjo.

Taja J. Gubenšek

*Tatjanin odhod v pokoj, 2003
(hrani SŠM, fototeka).*

Naša Tatjana, tiha, mirna, skromna, gospa z neverjetnim spominom in izjemnim znanjem – sama sem ji pravila »živi leksikon« – pa je bila po drugi strani tudi zelo družabna. Z velikim veseljem nas je vsako leto povabila in pogostila za svoj rojstni dan. In ne samo takrat, če je bilo le mogoče, je za tako srečanje vedno našla ustrezen povod. To je bila lahko obletnica prve zaposlitve, upokojitve, god ... Ob takih priložnostih nas je pogostila z nepogrešljivimi slastnimi torticami iz Zvezde.

Vedno se je tudi razveselila povabila sodelavcev na rojstnodnevna ali kakšna priložnostna praznovanja. Tako je bila navdušena, da se je takih dogodkov ved-